

DESIRE®

Cynthia St. Aubinová
Nesourodý pár

 HARLEQUIN®

CYNTHIA ST. AUBINOVÁ

NESOURODÝ PÁR

PŘEKLAD

JANA VRBACKÁ

Milá čtenářko,

společným tématem všech tří březnových povídek je důvěra a důvěryhodnost. Hned v první romanci Pletky s konkurencí musí hlavní hrdinka čelit nejen rodinnému nepřátelství, ale i oprávněnému podezření, že muž, s nímž se sblížila, před ní něco důležitého tají. V příbězích Nesourodý pár a Pěkná tvář nestačí se zase hlavní hrdinové cítit být manipulováni, takže hrdinky čeká náročná cesta, aby prokázaly svou opravdovost a čestnost.

Všichni víme, že důvěra je jedním ze základních pilířů jakéhokoli vztahu, takže není divu, že teprve po jejím vybudování nastává prostor i pro hlubší city...

Věřím, že si četbu krásně užijete.

S láskou

Váš Harlequin

Cynthia St. Aubinová

NESOURODÝ PÁR

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Trapped with Temptation

První vydání:
Harlequin Books, 2023

Překlad:
Jana Vrbacká

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2023 by Cynthia St. Aubin
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1408-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1409-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1410-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Proč zrovna ona?

Sebastien Renaud – Bastien pro ty, kteří nepřešli na druhou stranu ulice, když ho potkali – věděl, že je to zbytečná otázka, ale stejně mu táhla hlavou.

V ruce držel orosenou láhev nealkoholického piva a poprvé po deseti letech pocítil starou zapomenutou touhu být otupělý a nic necítit. Ulevit si od skutečnosti.

Žena o dvě barové stoličky od něj zírala do telefonu a předstírala, že je zabraná do čtení, ale přitom čekala, až si jí všimne.

Jenže on si jí všímal celý den.

Nejdřív v autě z půjčovny na parkovišti u kavárny, kde dělali jediné slušné americano ve městě Bar Harbor ve státě Maine. Pak se potloukala kolem jeho dvoupatrového obchodu s lakonickým názvem Dřevo na Hlavní ulici, specializovaného na ručně vyřezávané dřevěné mísy, zvonkohry a další turistická lákadla, které jedenkrát za měsíc doplňoval při svých cestách do města.

A teď seděla v jeho oblíbeném baru.

Na rozdíl od obchodu mu bar nepatřil, ale v úterý ve dvě hodiny odpoledne uprostřed tuhé zimy tu býval prakticky pokaždé naprosto sám.

A přesně tak to měl rád.

„Ještě jedno?“ Sergej, podsaditý muž s černým

plnovousem, si otřel hřbety chlupatých rukou ručníkem a opřel se o bar z leštěného dřeva, který mu letos Bastien před nájezdem letních turistů opravil.

Ačkoliv si Bastien tohoto místa cenil pro vzácnou kombinaci dokonale vychlazených nápojů a minimální snahy o konverzaci ze strany obsluhy, všiml si, že majitel baru k ní byl od jejího příchodu velice pozorný.

Za ta léta, kdy žil ve městě sezónně zaplaveném turisty, ještě neviděl, že by se někdo tak usilovně snažil jako turista vypadat.

Růžová čepice s nápisem Národní park Acadia. Parádní naleštěné turistické boty s ozdobným vzorkem. Sněhobílý kašmírový rolák pod šedofialovou vestou. Její postavě lichotící sportovní legíny, které však byly do místního počasí k ničemu.

Odkašlala si, opřela se o barový pult a udělala na Sergeje oči. „Nemáte tu náhodou whisky 4 loupežníci, že ne?“ zeptala se.

Slyšet název bratrovy palírny tak nenuceně vyslovený hlasem, který dosud slýchal jen prostřednictvím hlasových zpráv v telefonu, ho vyvedlo z míry. Ze záznamu totiž nezněl tak sladce jako naživo.

„To víte, že mám,“ usmál se barman. „Jak si ji přejete?“

„Bez ničeho,“ řekla. „Slyšela jsem, že 4 loupežníci jsou nejlepší při pokojové teplotě.“

To byla narážka pro něho.

Nebo aspoň doufala, že se na ni chytí. Protože Bastien byl jedním z těch čtyř loupežníků, jak dobře věděla. Jak dobře věděl celý svět od té doby, kdy se čtyři rebelové stali senzací streamování Bad Boys of Booze na VidFix.

Ačkoliv se objevil pouze v několika epizodách, a to ještě pod krajním nátlakem, do jeho poklidného

života se vetřel duši vysávající zástup producentů, režisérů, bulvárních pisálků a různých jiných mediálních pijavic.

A ona.

Shelby Llewellynová.

Spolumajitelka umělecké galerie v sanfranciské čtvrti Mission a dcera miliardáře Geralda Llewellyna, technologického magnáta ze Silicon Valley. Kromě automobilových veteránů, soukromých tryskáčů a jachet Lamborghini byla součástí Llewellynových rozsáhlých sbírek také umělecká díla a umělci, kteří je vytvořili.

Bastien předpokládal, že právě proto mu jeho dcera poslední rok každý čtvrtek přesně v jedenáct hodin dopoledne volá. Říkala pokaždé přesně to samé, ačkoli její celkový projev se pohyboval od žoviálnosti až po strohost.

Otec viděl jednu vaši skulpturu v pořadu o vaší rodinné palírně. Je velkým obdivovatelem vašeho díla. Ráda bych věděla, zda byste neměl zájem uspořádat výstavu v naší galerii. Zavolejte mi, jakmile se vám to bude hodit.

Což se ukázalo jako nikdy.

Bastien cítil, jak se mu její pohled zabodává do tváře. Zvedl pivo, nalil do sebe zbytky zteplalé tekutiny a připravil se na nevyhnutelné.

„Promiňte,“ začala a sklonila hlavu. „Já vím, že je to fakt divné, ale nejste vy náhodou –“

„Fakt mě unavuje poslouchat otázky, na které už lidé předem znají odpověď, slečno Llewellynová.“

Napřímila se na židli a otočila se k němu čelem.

Když se jejich pohledy setkaly, Bastien v duchu děkoval osudu za to, že on sám pomáhal s připevněním barových stoliček k podlaze. Jinak by se totiž určitě i se stoličkou skácel.

Shelby Llewellynová vypadala jako anděl.

Ale ne jako zářící éterická bytost z obrazů Narození Páně.

Byla pozemský anděl.

Růžové rty, velké světle hnědé oči a svatozář zlatých vlasů. Úplně jiná než na elegantní, přísně vyhlížející fotografii na webových stránkách galerie.

„Tak co, spustíte už konečně?“ zeptal se. „Nebo mám zavolat šerifa Dawkinse, aby vás zatkl za stalking?“

„Šerif Dawkins by nehnul prstem, ani kdyby ti hořela střecha nad hlavou,“ ušklíbl se Sergej a postavil před Shelby skleničku jantarové tekutiny. „A už vůbec ne proto, že po tobě jde takhle krásná ženská.“

Bastien zavrčel: „Nevzpomínám si, že by se tě někdo na něco ptal.“

Barman zvedl ruce a vzdal to.

Moudrý muž.

„Myslím, že nemá smysl předstírat, že jde o šťastnou náhodu.“ Shelby zvedla skleničku ke rtům, usrkla a odkašlala si. Tváře jí zrudly, poplácala se po hrudi a sáhla po vodě.

„Nebo předstírat, že máte ráda whisky,“ dodal.

„Mám ji ráda,“ trvala na svém a hlas jí drhnul. „Obvykle ji nepiju čistou, ale nechtěla jsem, aby můj barbarský způsob pití whisky ohrozil mé šance.“ Když se vzpomatovala, natáhla k němu ruku s nápojem v tiché nabídce.

Bastien zavrtěl hlavou. „Já tohle nepiju.“

Zvedla obočí. „Co na to říkají vaši bratři?“

Ani teď si nemohl pomoci a na mysli mu vytanuly vzpomínky na jeho bratry a na role, které měli mezi sebou pečlivě rozdělené během „akcí“ a díky nimž se stali tak efektivními zloději. Měli jména, která by se spíš hodila pro francouzského dauphina, ale plížili

se na vrakoviště a šrotoviště, kde kradli věci, které jejich otec Charles „Zap“ Renaud potřeboval na stavbu svých nelegálních pálenic nebo které pak dál prodával.

Laurent, Law, nejmladší a časem i nejvyšší z nich, byl očima zlodějské party. Vždycky hledal příležitosti a sledoval, zda nehrozí nějaké nebezpečí.

Rainier, Remy, o pár let starší než Law, měl hbité ruce. Nebylo zámku, který by nedokázal otevřít, nebo motoru, který by neuměl seřadit.

Augustin, jen o deset měsíců mladší než Bastien, byl mluvčí party. Dokázal se vymluvit z jakýchkoli potíží přesně tak, jak potřeboval.

A Bastien. Kus chlapa. Mozek a síla v jednom.

„Mám dojem, že moji bratři mají důležitější věci na práci,“ nechal se slyšet a pocítil nečekaný nával hrdosti.

Lawova dvojčata se právě pokoušela postavit a chodit pod dozorem své matky, dědičky Marlowe Canové, a nekonečného zástupu obdivovatelů z řad zaměstnanců lihovaru. Remy si právě užíval obrovský balík peněz, který získal prodejem svého podílu v lihovaru Marlowinu bratrovi, a vzal svou desetiiletou dceru a snoubenku na soukromou plavbu po Středozezemním moři.

No a Augustin... raději ani nemyslet.

„Právě jsem se dočetl, že jim prodloužili vysílání na další sezónu,“ ozval se Sergej a přidal Shelby do whisky led a ochucenou tresť. Teď už si s nápojem dokázala poradit. „Musí to být moc dobré pro obchod.“

Bastien uhnul očima, když ze svého nápoje vytáhla třešeň maraschino a ukousla ji ze stopky.

„Takže vy jste to ještě nevzdala?“

Odložila skleničku a naklonila se blíž. Zaplavila ho lahodná vůně vanilky a levandule. „Ráda bych

uspořádala samostatnou výstavu vaší práce v Llewellynově galerii v San Francisku.“

Otočil se k ní čelem. „Přijela jste jen proto, abyste mi zopakovala, co je ve všech vašich hlasových zprávách?“

Naklonila hlavu a sledovala ho přimhouřenýma očima. „Neříkejte, že jste si je poslechl?“

„Některé ano,“ zalhal.

Většinu z nich, a pořád dokola.

„A přesto jste se rozhodl je ignorovat?“

„Neodpovědět není totéž co ignorovat.“ Otočil se koleno zpět k baru a ukázal jí svůj profil.

Shelby odpověděla přesednutím na stoličku těsně vedle něho. „Tak odpovíte mi konečně?“

Bastienův mozek tikal jako bomba, jeho smysly jí byly tak plné, že se jen stěží zmohl na inteligentní myšlenku. „Ne.“

„Ne, jako že mi neodpovíte, nebo že o výstavu v naší galerii nestojíte?“ Její koleno se dotklo vnější strany jeho stehna přesně ve stejnou chvíli, kdy její hlas nabral hluboký svůdný tón. Zatočila se mu hlava. Najednou v ní měl dočista prázdno, což byl důkaz, že se mu krev nahrnula někam úplně jinam.

Potřeboval vypadnout.

„Vyberte si.“ Bastien vstal a položil na bar dvě dvacetidolarové bankovky. „To je za mě i za ni,“ řekl Sergejovi, který k nim stál zády a cosi dělal.

Jeho odchod z baru ohlásil kravský zvonec na dveřích. Když vyšel na téměř opuštěný chodník, ledový poryv větru ho uhodil do tváře jako vlna, narážející do přídi lodi.

Tenhle pocit ho nikdy neomrzí.

Jako chlapec v Terrebonne Parish v Lousianě považoval slepé rameno řeky za živou bytost, jeho vlhký dech mu vždycky přilepil košili na záda. Do očí mu

kapal sláný pot. Když pak poprvé pocítil opravdový chlad, hraničilo to téměř s duchovním zážitkem. Zdálo se mu, že mu proniká až do plic a vytvrzuje ho jako diamant. Když vydechl bílý oblak páry, cítil se očištěný, nový.

„Pane Renaude!“

Zvuk jeho jména, odrážející se od starých budov na hlavní třídě, zazněl jako výkřik racka. Bastien se ohlédl a zjistil, že se za ním hrne Shelby s bundou přehozenou přes ruku. Šlápla na kus šedého, ztvrdlého sněhu a on sledoval, jak jako ve zpomaleném záběru rozhodila ruce ve snaze udržet rovnováhu, zatímco její zbrusu nové boty nezadržitelně klouzaly.

Bez přemýšlení k ní přiskočil a chytil ji za paže zrovna ve chvíli, kdy jí nohy vyletěly do výšky. Mállem u toho taky ztratil rovnováhu.

Následoval krátký prudký tanec doprovázený proudem pestrých nadávek. Nakonec zastavil jejich divoký pohyb tím, že ji přitáhl k sobě.

Bílé obláčky jejich dechu se mísily a Bastien jí pohlédl do očí. Ještě pořád se v nich odráželo leknutí. Prsty mu svírala látku kabátu, její ňadra se mu tiskla na hrud' a stehny se ho dotýkala v místě, které s každou další chvílí v její blízkosti nevítaně ožívalo. Così ho neodolatelně přitahovalo k jejím ústům.

Chtěl se té přitažlivosti poddat. Chtěl cítit, jak jí na ústech tají sněhové vločky, a ochutnat hedvábnou sladkost jejího jazyka. Toužil v sobě ukojit hlad, vyvolaný samotou a dobrovolnou izolací.

Izolací, která byla nutná, pokud chtěl ochránit ty, které miloval.

Stačilo na to jen pomyslet a kouzlo okamžiku bylo rázem pryč. Jejich setkání mělo jediný myslitelný konec. Ona se vrátí do hotelu a on zůstane sám.

„Co vás to, sakra, napadlo, běhat po zmrzlém chodníku v takových botách?“

Bastien udělal dva kroky zpět a sebral z chodníku její bundu. „A v tomhle tu chcete chodit?“

Držel bundu a byl vděčný, že má zaměstnané ruce a nemůže chytit mezi prsty jeden z hedvábných pramínků, který se jí uvolnil z drdolu.

Nastavila ruce a dovolila mu, aby jí bundu oblékl. „Proč o tom nechcete ani uvažovat?“

Bastien jí zapnul zip a vytáhl ho přes její vzdouvací se ňadra. „Proč si myslíte, že jsem o tom neuvažoval?“

Sněhové vločky začaly padat rychleji a usazovaly se jí na řasách.

„Protože kdybyste o tom uvažoval, znamenalo by to, že vás to aspoň trochu zaujalo,“ podotkla.

Ale jistě, zaujalo. A čím déle tam stál a zíral na jednu jedinou pihu těsně vedle jejích rtů, tím větší to zaujetí bylo.

„Vy nemáte ani šálu?“ zeptal se.

„Žádnou jsem si nevzala,“ přiznala. „Neměla jsem v plánu trávit moc času venku.“

Bastien vyndal zpod límce kabátu svou šálu a omotal jí ji kolem krku. Konce jí pak zastrčil pod bundu. Klouby prstů se dotkl její klíční kosti. Měl pocit, jako by se spálil, a ten pocit přetrvával, i když si vstrčil ruku zpátky do kapsy.

Prsty bez rukavic se dotkla tmavě modré a šedé vlny a oči jí zněžněly. „Tohle mi přece nemůžete dát. Vypadá to jako ruční práce.“

„Můžu a je.“ Otočil se a vyrazil ke svému autu. „Klidně mi to pošlete poštou, až se vrátíte domů.“

„A nebudu k tomu potřebovat vaši adresu?“ zavolala za ním.

Bastien se navzdory svému podráždění usmál.

Byla vynalézavá. To se jí muselo nechat. „Pošlete to sem,“ řekl a ukázal na výlohu obchodu Got Wood. „Laney se postará, abych to dostal.“

Zmrzlé panty dveří jeho nákladáku hlasitě zavržaly, když je otevřel. Nasedl do kabiny a nastartoval motor. Chvilí se zdržel nastavováním rozmrazování a nespěchal. Chtěl se ujistit, že je v bezpečí uvnitř obchodu.

Cesta, která obvykle trvala třicet minut, se protáhla na víc jak hodinu, protože sněhová bouře uhodila naplno. A přestože se mu ulevilo, když dorazil k začátku cesty, vedoucí na jeho pozemek, nemohl se zbavit jakéhosi nepříjemného pocitu.

Ten ještě zesílil, když zajel do garáže, kterou dokončil těsně před začátkem zimy. Nez bavil se ho, ani když vešel do domu, zapálil oheň ve starožitných železných kamnech a doplnil úhlednou hromádku polen vedle nich. Pustil si hudbu a uvařil espresso.

Pak se pokusil zabořit do křesla a něco si přečíst, ale po pěti minutách to vzdal.

Začal chodit sem tam.

Což bylo něco, co neudělal od doby před propuštěním z vězení. Tehdy i teď měl stejný pocit. Bastien popadl ze stolku vedle křesla telefon a zahleděl se na displej. Žádná nová zpráva nepřišla.

Kdyby si byl aspoň jistý, že se v pořádku vrátila do hotelu, snad by se uklidnil. Což by se dalo snadno zjistit, kdyby věděl, kde se ve městě ubytovala.

Ve městě jako Bar Harbor to byla mimo sezónu snadná věc.

Naštěstí přesně věděl, kde začít.

„Skvělý den k nákupu dřevěných suvenýrů, tady Laney.“ Stačila tahle jediná věta a doslova Laney viděl před očima. Drobná, mile drzá, připomínající lesního skřítku, se tu jednoho dne zjevila a odmítla

odejít. Chrlila na něho jednu otázku za druhou, až jí nakonec nabídl práci, jen aby měl na chvíli klid. Dohoda fungovala ještě lépe, než doufal. Měl čím dál menší chuť trávit čas mezi lidmi, a tak Laney postupně přebírala stále víc každodenních povinností spojených s vedením obchodu.

„Co jsem ti řekl o tom, že takhle se do telefonu hlásit nemáš?“

Na druhém konci linky se ozvalo rezignované povzdechnutí. „Vidím tvé jméno na displeji, když voláš, Batmane.“

Bastien si stiskl kořen nosu. „Po tisící, můžeš mi tak, prosím, neříkat?“

„Ne,“ zacvrlikala.

„Co tam vlastně ještě pořád děláš? Copak jsi neměla dnes zavřít dřív, než se přizione ta sněhová bouře?“

„Vzhledem k tomu, že bydlím v patře nad obchodem, mám dojem, že moje šance dostat se domů jsou celkem slušné.“ V pozadí zaslechl dvojité pípnutí následované mechanickým hlášením o zapnutí poplašného systému. „Tak o co jde?“

Bastien se pokoušel zachovat nenucený tón. „Nezastavil se v obchodě někdo, když jsem odešel?“

„Jestli myslíš tu blondýnu, která vypadala jako z katalogu outdoorových sportů, tak ano, ta tady byla.“

„Mluvily jste spolu vůbec?“

„Mluvim s každým, kdo přijde do obchodu. Moje schopnosti obsluhovat zákazníky jsou výjimečné, což bys věděl, kdyby ses tu zastavil na víc než deset minut měsíčně.“

„Nezmínila se náhodou, kde ve městě bydlí?“ zeptal se a rozhodl se její rýpnutí přejít.

„Ve Skylark Inn.“

Bastienovi se ulevilo. Teplý, útulný penzion, provozovaný samozvanou tetou celého Bar Harbor. Skylark byl kousek pěšky od jeho obchodu a nebyl problém tam dojít i za tak hrozného počasí, jako bylo tohle.

„A co dál?“

„Koupila si tu salátovou mísu, jak jí říkám Frankenstein a pokouším se jí zbavit už pěkně dlouho, a snažila se mě přesvědčit, abych jí dala tvoji adresu.“

Bastien si s počínajícím zděšením začal uvědomovat, že si Laney nedělá legraci. „Doufám, žes jí ji nedala.“

„Teda, snažila jsem se, ale ona trvala na tom, že ta věc se skvěle hodí jako květináč, když do dna vyvrtá pár dírek.“

„Mluvím o té adrese,“ dodal.

„Co si o mně myslíš, Batman?“

Ulevilo se mu. Už zase. „Dobře.“

„Jestli fakt pojedete, kam jsem ji poslala, skončí na Krebově borůvkové farmě, zapne navigaci a vrátí se do města.“

„Do prdele!“ Prudce odložil šálek s kávou, až tma-
vá tekutina vyšpláchla. Vyřídil se ke dveřím.

„Co je?“ zeptala se Laney.

„Kolem Krebovy farmy není signál. Tam si navigaci nepustí.“

„Od kdy tě zajímá, jak se zbavuju novinářů?“

„Ona není novinářka! A i kdyby, přece nemůžeš někoho poslat kamsi do tramtárie, když se na nás rítí sněhová bouře! Proboha, přemýšlej, Laney!“ Vyznělo to drsněji, než chtěl, a Bastien se zarazil, když uslyšel, jak zalapala po dechu. „Oceňuju tvoji kreativitu,“ dodal rychle, když vybíhal z domu, „ale nemohla bys zůstat u obyčejných drobných legráček?“

Její smích napětí zmírnil. „Jasně, Bruci.“

Bastien zabouchl dveře auta a nastartoval. „Bruce?“

„Batman bez pláště,“ řekla a zavěsila.

Vycouval z příjezdové cesty o trochu rychleji, než bylo za dané situace vhodné, a narazil do plotu. Pak se podíval na displej na konzole vozu a rychle si to v duchu spočítal. Shelby za sebou nechal na chodníku přesně před jednou hodinou a jedenácti minutami. Trvalo by mu dobrou hodinu a půl, než by se k ní dostal, podle toho, jak daleko za město dojela. Pokud to miniaturní SUV, které jí nějaký blbec půjčil na letišti v Bangoru, mělo náhon na všechna čtyři kola.

V místě, kde se konec jeho příjezdové cesty nespojoval na okresní silnici, se Bastien podíval doleva a šlápl na plyn, ale periferním viděním něco zahlédl a zarazil se.

Nejdřív to nebylo víc než na vteřinu. Šedý přízrak, který se objevil a zase zmizel ve vířícím sněhu.

Teprve když stáhl okénko na straně spolujezdce a naklonil se přes sedadlo, uvědomil si, jak blízko byl k tomu, aby Shelby Llewellynovou přešel.

DRUHÁ KAPITOLA

Shelby Llewellynová zamžourala do přívalu sněhu. Do očí a tváří ji bodaly miniaturní ledové jehličky.

Někde za ní stálo SUV, zadní kolo na straně řidiče zapadlé v závěji v příkopu vedle pod sněhem mizející silnice.

Všechno přece udělala správně. Všechno, co jí všichni, zejména otec a bratr, vysvětlovali o jízdě na zasněžených silnicích, když se jí snažili tenhle výlet rozmluvit.

Nepanikař. Nedupej na brzdu. Otoč auto do smyku.

Nadechla se. Přesně tak to udělala, a stejně skončila v příkopu.

A zůstala stát, jak jí taky radili.

Jenže pak...

Jenže pak se jí vybil telefon.

Ještě než se tak stalo jí při posledním pohledu na mapu ukázal, že se nachází asi čtvrt míle od dvacetihektarového pozemku Bastiena Renauda.

Že bude bydlet v takové divočině, s tím nepočítala. Vedoucí jeho obchodu sice hodně mlžila, pokud šlo o polohu pozemku, ale Shelby začala mít podezření, že do Bastienova domu ve skutečnosti nikdy nevkročila.

Shelby zabořila obličej do vypůjčené šály a vdechovala do plic omamnou vůni Bastiena Renauda.

Po dvou minutách chůze začala mrznout. Po pěti jí to začalo vadit. A po deseti už dostávala vztek.

Po sedmnácti minutách se odnikud z bílé temnoty vynořila tmavá postava a vydávala zvuky, ve kterých Shelby nakonec začala rozpoznávat slova.

„Cože?“ zakřičela. Nebo si spíš *myslela*, že zakřičela. Připadalo jí, že se jí rty a jazyk pohybují pomalu a jen s velkým úsilím.

Cesta jí mizela pod botami a cosi do ní narazilo. Pohlédla vzhůru, uviděla bílou kopuli oblohy a na okamžik ji napadlo, že snad zapadla do závěje.

Až na to, že se ozvalo zaklení.

Znovu zvedla zamlžené oči a pohledem zachytila spodní část čelisti, nos a ústa, která vypouštěla páru a proud nejsprostších slov, jaké kdy slyšela.

Najednou byla ve vzduchu a měla pocit, že se ocitla v úplně jiném vesmíru. Tenhle byl teplý a světlý a naplněný vůní, která jí připomínala čerstvě vyprané prádlo.

Pak uslyšela prudké bouchnutí, následované hlasitým oddechováním. V uších jí zvonilo a píchalo krutým mrazem.

Coby pilná studentka historie umění se cítila být dokonale kvalifikovaná k tomu, aby posoudila, že Sebastien Renaud nebyl mužem, který by se dal vyjádřit dvojrozměrně. Jeho bylo třeba zažít. Jeho velikou postavu. Pronikavé oči. Hrubou sílu. To všechno měla možnost poznat, když se za ním pustila po chodníku a málem upadla. Její ponížení bylo pořád živé. Připomněla si, jak ji bez námahy vytáhl nahoru jednou rukou. Jak jí zapnul bundu. Zabalil ji do své šály. Jak jí hleděl do očí se silnou směsicí ochranné zuřivosti a doutnajícího...

„Co vás to, proboha, napadlo?“

Ano, pomyslela si. Přesně.

„Jsem v p-p-pohodě,“ vypravila ze sebe a zuby jí drkotaly. Trásla se zimou.

„Vy jste úplně na hlavu.“ Najednou ho slyšela naprosto zřetelně. „Mohla jste tady *umřít*.“

Usmála se na něj, jak doufala, odzbrojujícím úsměvem. „T-tak už v-věříte, že o vaši výstavu u nás v galerii opravdu stojím?“

Shelby slyšela o smíchu skrz slzy, ale netušila, že je i něco jako smích skrz zamračený výraz.

Byl tak blízko, že viděla kusy tajícího sněhu na jeho temeni. Dost blízko, aby z jeho dechu cítila kávu a koření. Perníčky. A možná i něco kouzelného. Kdo ví.

„Praštila jsem se do hlavy. Ne moc,“ dodala rychle, když se mu svařtilo čelo a ústa stáhla do tenké linky. „Zavřela jsem si bundu do dveří, když jsem vystupovala. Sehnula jsem se, abych je otevřela a přes ten sních jsem moc dobře neviděla.“

„Proč jste nešla zpátky do hotelu?“

Když šok z nehody a počasí pomalu ustupoval, začala vnímat další podrobnosti ve svém okolí. Blikání jeho výstražných světel. Tupé hučení větru, sněhové vločky, třepotající se na čelním skle jeho auta jako flitry.

„To jsem měla v plánu, dokud jste mě nenechal stát na ulici.“ Zalézalo jí za nehty a stiskla ruce v pěst. „Vzpomněla jsem si, jak Sergej říkal, že vás šerif Dawkins nemá zrovna v lásce, tak jsem si řekla, že u něho mám nejlepší možnost, jak zjistit, kde bydlíte.“

„Ten hajzl,“ procedil mezi zuby Bastien.

„Nic mi neřekl. Byla jsem na parkovišti a snažila se odhadnout, kterým směrem byste mohl bydlet, když jste projel kolem.“

Muselo se jí vrátit periferní vidění, protože jasně viděla, že drtí volant, až mu klouby zbělely. Najednou

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Nesourodý pár.*** Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.